



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 30 czerwca 2023 r.

DIH-3.707.39.2023.AWS

DECYZJA DIH-III/47/2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 17 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.19.2023), na mocy której Panu Wiesławowi Krzeszkiewiczowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Przedsiębiorstwo Handlowe „ARTECH” Wiesław Krzeszkiewicz w Kaliszu (zwanemu dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622) - **Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 30 stycznia do 3 lutego 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIiH” bądź „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia (nr D/KA.NR.8361.19.2023) z dnia 30 stycznia 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie w [xxxxxxx] należącym ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”) nie zawiadomiono

przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy i miały ma celu zweryfikowanie, czy i w jakim stopniu przedsiębiorca realizuje obowiązki wynikające z przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), (zwanej dalej: „*ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym*” bądź „*ustawą o zużytym sprzęcie*”). W toku kontroli ustalono, że przedsiębiorca będąc dystrybutorem udostępniał na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny (w tym prowadził sprzedaż detaliczną m. in. sprzętu budowlanego).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH ustalili również, że strona, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieściła w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Inspektorzy w toku kontroli stwierdzili ponadto, że kontrolowany podmiot nie wywiesił również informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Szczegółowe ustalenia z kontroli udokumentowano w aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.19.2023) oraz dokumentacji fotograficznej zebranej w miejscu kontroli.

Kontrolowany przedsiębiorca, w odręcznie sporządzonym piśmie z 30 stycznia 2023 r., oświadczył, iż na dzień kontroli nie posiadał - w punkcie sprzedaży w [xxxxxxx] - informacji wymaganych z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Jednocześnie, zobowiązał się, w trybie niezwłocznym, umieścić w widocznym miejscu informacje wynikające z ww. ustawy.

W dniu 2 lutego 2023 r. przedsiębiorca drogą elektroniczną przestał na adres skrzynki e-mail Wielkopolskiego WIIH kserokopię informacji o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, którą wywieszono w sklepie.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kpa”), Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z dnia 17 marca 2023 r., poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w:

- art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie - za nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy - za brak informacji, umieszczonej w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W piśmie tym organ pierwszej instancji równocześnie poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy. Strona postępowania nie skorzystała jednak z przysługującego jej uprawnienia.

Pismem z dnia 28 marca 2023 r. Wielkopolski WIIH skierował do przedsiębiorcy wystąpienie pokontrolne, w którym wniósł o usunięcie stwierdzonych w trakcie kontroli nieprawidłowości, którą strona sporządziła i następnie załączyła do korespondencji z dnia 2 lutego 2023 r. oraz szczegółowo wyjaśnił rodzaj nieprawidłowości.

W dniu 6 kwietnia 2023 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, wpłynęło pismo strony (datowane na 31 marca 2023 r.) wraz podanymi (skorygowanymi) danymi adresowymi punktów odbioru zużytego sprzętu, do którego przedsiębiorca załączył wywieszkę informacyjną umieszczoną w sklepie.

W dniu 17 kwietnia 2023 r. Wielkopolski WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c), art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie wydał decyzję (sygnatura: D/KA.NR.8361.19.2023), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 19 kwietnia 2023 r.

W dniu 4 maja 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał odwołanie od ww. decyzji.

W odwołaniu przedsiębiorca zaskarżył decyzję Wielkopolskiego WIIH w całości oraz zarzucił jej naruszenie zasady proporcjonalności, błędną ocenę okoliczności sprawy oraz inne aspekty, które winny zostać uwzględnione w ocenie sprawy, w szczególności:

- a) błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, których nie stwierdzono:
 - w sytuacji, gdy w ocenie odwołującego się, wymagane informacje nie były widoczne podczas kontroli, albowiem zostały zdjęte ze stałych miejsc na czas sprzątnięcia lub stały się niewidoczne w związku z przestawieniem pojemnika na ten czas w inne miejsce lokalu przez Panią sprzątaczkę;
 - w sytuacji, gdy w ocenie odwołującego się, przedsiębiorca o kontroli i jej przedmiocie nie został uprzednio poinformowany, co uniemożliwiło sprawdzenie przed dniem kontroli, czy wymagane ustawą informacje nie zostały tymczasowo usunięte na skutek nie dających się wcześniej przewidzieć okoliczności;
- b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przedsiębiorca nie wykonywał nałożonych na niego obowiązków od czasu wejścia w życie ustawy tj. od 2016 r., w sytuacji, gdy w ocenie skarżącego przedsiębiorca realizował obowiązek informacyjny, co mają potwierdzać dokumenty urzędowe i prywatne sprzed dnia kontroli;
- c) brak informacji o zamiarze przeprowadzenia kontroli z odpowiednim wyprzedzeniem, co uniemożliwiło, w ocenie odwołującego, skorygowanie sytuacji i zachowanie należytej staranności w spełnieniu obowiązków wynikających z ustawy;
- d) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 189f § 1 Kpa poprzez nieodstąpienie od nałożenia kary albowiem waga naruszenia prawa i okoliczności budzą wątpliwości, ponieważ nie wszystkie okoliczności zostały w prawidłowy sposób ustalone, gdyż brak stosownych informacji był jedynie incydentem spowodowanym przez osobę sprząającą lokal należący do przedsiębiorcy, która to po zakończeniu czynności nie przywróciła informacji na miejsca ich pierwotnego zamieszczenia i w związku z tym nie można mówić o dużej wadze naruszonych przepisów prawa;
- e) naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie (w związku z art. 93 ust. 2 i 5) poprzez uznanie, że przedsiębiorca nie wykonał wynikających z tych przepisów obowiązków, w sytuacji gdy, w ocenie odwołującego się, jedynie krótkotrwały brak stosownych informacji (brak jednej, a druga była umieszczona w miejscu nie do końca zapewniającym jej widoczność) był spowodowany działaniem osoby sprząającej, co ma potwierdzać brak we wnioskach poprzednich kontroli informacji o nieprzestrzeganiu przepisów ustawy;
- f) niewspółmierność nałożonej kary oraz możliwość odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 Kpa wobec jednorazowego, nieumyślnego naruszenia obowiązków wynikających z ustawy, braku wcześniejszych naruszeń oraz obecnej

sytuacji ekonomicznej przedsiębiorców w Polsce, spowodowanej kryzysem gospodarczym oraz niższą sprzedażą w branży.

W złożonym odwołaniu strona skarżąca wniosła równocześnie o przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie załączonych do odwołania dokumentów, tj. zdjęć informacji umieszczonych w widocznym miejscu, kserokopii dokumentów potwierdzających wcześniejsze kontrole inspektorów WIH na okoliczność braku winy przedsiębiorcy w zaniechaniu realizacji obowiązków ustawy, nieproporcjonalności kary.

Ponadto, przedstawiając swoje zarzuty podmiot odwołujący wniósł o:

- przeprowadzenie postępowania dowodowego zgodnie z wnioskiem dowodowym zawartym w odwołaniu decyzji;
- uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie w tym zakresie postępowania względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
- na wypadek przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego przez organ odwoławczy - zmianę zaskarżonej decyzji przez odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 Kpa;
- w przypadku uznania, że nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 189f § 1 Kpa - o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nałożenie kary najłagodniejszej przewidzianej w przepisach z jednoczesnym rozłożeniem jej na 10 równych rat płatnych w okresach miesięcznych.

Pismem z dnia 10 maja 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 17 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.19.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa i dniu 16 czerwca 2023 r. radca prawny reprezentujący kontrolowany podmiot stawił się w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na przeglądanie akt sprawy. Dodatkowych materiałów oraz dowodów do sprawy nie wniesiono.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest

organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji dla konsumenta dotyczących postępowania ze zużytych sprzętem zgodnie z zakresem, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Ponadto, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39 niniejszej ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytych sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 17 kwietnia 2023 r., na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Po dokładnym przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolski WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca, nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w ustawie o zużytym sprzęcie. Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 i 5 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Wielkopolski WIIH przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przesłanki (kryteria) wymiaru kary. Tym samym, działania organu pierwszej instancji były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do odwołania strony, Prezes UOKiK stwierdza, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, że w pierwszym dniu kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie były dostępne dla konsumentów w kontrolowanej placówce, tj. w sklepie w [xxxxxxx] należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, w którym strona udostępniała sprzęt, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Prezes UOKiK wskazuje równocześnie, że obowiązkiem przedsiębiorcy (dystrybutora), który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien zorganizować działalność placówki którą prowadzi w taki sposób, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt

w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużytym sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy (bądź było wynikiem np. zwykłego niedopatrzenia). Samo udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przestanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem, stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim ustawowych obowiązków, co w niniejszym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie podmiot skarżący wprawdzie uzupełnił brakujące informacje, ale nastąpiło to dopiero w następstwie przeprowadzonej kontroli. Zdaniem Prezesa UOKiK podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia przedsiębiorcy z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Zważyć należy przy tym, że strona jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, bowiem swoją działalność prowadzi od dłuższego okresu czasu, tj. od 2003 r. Zatem, winna ona wykazywać się dobrą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności i je należyte respektować.

Odnosząc się do zarzutu, jakim jest przeprowadzenie kontroli bez wcześniejszego zawiadomienia strony Prezes UOKiK stwierdza, iż jest on bezzasadny. Należy zauważyć, że uprawnienie organu, jakim jest możliwość przeprowadzenia kontroli bez zawiadomienia, będące wyjątkiem od ogólnej zasady zawiadamiania o zamiarze wszczęcia kontroli, wynika bezpośrednio z ustawy - *Prawo przedsiębiorców*. W tym przypadku stanowi o tym art. 48 ust. 11 pkt 1 ww. ustawy i wskazuje, że: „Zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się w przypadku, gdy: kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.” W przedmiotowej sprawie działania kontrolne u przedsiębiorcy zainicjowano w oparciu o konkretny przepis prawa Unii Europejskiej, a mianowicie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 169

z 25.06.2019 r., str. 1). Powyższy przepis, jako podstawa prawna, został wskazany stronie w Protokole kontroli (nr D/KA.NR.8361.19.2023) - karta nr 2, jak również w Upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli z dnia 30 stycznia 2023 r. (nr D/KA.NR.8361.19.2023), przekazany jej w pierwszym dniu rozpoczęcia kontroli. Prezes UOKiK badając powyższe zagadnienie nie stwierdził, by Wielkopolski WIIH przeprowadził kontrolę z naruszeniem przepisów prawa. Działania podejmowane przez organ pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie stanowiły zatem legalne czynności kontrolne.

Organ drugiej instancji analizując sprawę, przeanalizował również załączoną do odwołania dokumentację na okoliczność przeprowadzenia postępowania dowodowego, o który zawniosowała strona, tj. załączoną dokumentację fotograficzną wykonaną w sklepie przedsiębiorcy wraz z umieszczonymi wywieszkami informacyjnymi oraz kserokopię dokumentu z dnia 14 lutego 2014 r. wystawionego przez Wielkopolski WIIH świadczącego o podjętej w tym dniu kontroli organu. W rezultacie poczynionych ustaleń organ doszedł do wniosku, iż wniosek strony o przeprowadzenie postępowania dowodowego należy uznać za bezprzedmiotowy. Na podstawie dołączonych do odwołania zdjęć trudno jest jednoznacznie stwierdzić z jakiego okresu one pochodzą (nie zostały bowiem opatrzone żadną datą); nie jest także wiadomym czy zostały one wykonane przed czy po kontroli organu. Podobnie, dokument potwierdzający jedynie wcześniejszą kontrolę organu (*de facto* dotycząca innej podstawy prawnej - ustawy o swobodzie działalności gospodarczej), nie stoi w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi przez Wielkopolski WIIH, tym samym nie dowodzi jakichkolwiek nieprawidłowości z jego strony. Organ w treści decyzji (na stronie 4) wyraźnie wskazuje, że przedsiębiorca nie był dotychczas karany z tytułu naruszenia przepisów ustawy (w domyśle ustawy o zużytych sprzęcie).

Zaakcentować należy, iż skarżący podmiot w swoim oświadczeniu z dnia 30 stycznia 2023 r., które włączono jako materiał dowodowy do akt sprawy potwierdził, że na dzień kontroli nie posiadał w punkcie sprzedaży informacji wymaganych zgodnie z art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy, a więc sam przyznał się do zarzucanych mu naruszeń.

Zgodnie z art. 78 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Z kolei § 2 tego przepisu stanowi, że organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania (§ 1), które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy. Jak wynika z treści cytowanych przepisów (§ 2) organ nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodu przedstawionego przez skarżącego, jeżeli w jego ocenie wnioski dowodowe strony dotyczą okoliczności dostatecznie wyjaśnionych w trakcie postępowania.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, iż przeprowadzenie dowodów dotyczących okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami byłoby sprzeczne z istotą regulacji zawartej w art. 78 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis ten wyraźnie uprawnia organ administracji publicznej do nieuwzględnienia wniosku dowodowego, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami. Dowody zgromadzone

w sprawie - w postaci ustaleń kontroli udokumentowanych w protokole kontroli oraz oświadczenie strony z dnia 30 stycznia 2023 r., - nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Uwzględniając powyższe Prezes UOKiK stwierdza, że wniosek strony zawarty w odwołaniu o przeprowadzenie postępowania dowodowego należy jest bezprzedmiotowy.

Niewątpliwie sprostowania wymaga również fakt, iż odwołujący mylnie interpretuje zapis zawarty w treści decyzji z dnia 17 kwietnia 2023 r. (na stronie 4) odnoszący się do okresu trwania naruszenia. W ww. decyzji organ wprost wskazuje (tu cytat): „Odnosząc się do okresu trwania naruszenia stwierdzić należy, że ustawa, a co za tym idzie obowiązki dystrybutora z niej wynikające obowiązują od 1 stycznia 2016 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i zastosowanie obowiązujących przepisów ustawy.” Organ drugiej instancji stwierdził, że Wielkopolski WIIH nie formułował wobec strony zarzutu ani też nie stwierdzał bądź nie sugerował, że nie wykonywała ona nałożonych na nią obowiązków od czasu wejścia w życie ustawy o zużytym sprzęcie, a więc od 2016 r. Z argumentem powyższym w sposób oczywisty nie można się zgodzić, albowiem jest on w ocenie Prezesa UOKiK zniekształconą interpretacją przedsiębiorcy.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia jak również dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 4 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych uchybień, o których mowa w przedmiotowej sprawie, a następnie na żądanie organu je skorygowała. Jednakże podkreślić należy, że w rzeczonyj sprawie strona przede wszystkim nie wywiązała się z istotnych obowiązków informacyjnych, określonych zarówno w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) jak i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co zostało jej niezbitnie udowodnione. Prezes UOKiK, podobnie jak Wielkopolski WIIH uważa, że naruszenie dwóch przepisów przez stronę jest niewątpliwie istotnym naruszeniem z punktu widzenia interesów konsumentów.

Trudno też zgodzić się ze stroną odwołującą w kwestii rzekomo błędnych ustaleń faktycznych czy naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ww. ustawy), które insynuuje strona, skoro materiał dowodowy jasno wskazuje na rodzaj i charakter naruszeń jakich się dopuściła strona, w konsekwencji czego została słusznie ukarana administracyjną karą pieniężną.

Prezes UOKiK nie podziela przekonania strony jakoby dopuściła się naruszenia prawa w stopniu nieznacznym. Uznała bowiem, że „nie można mówić o dużej wadze naruszonych przepisów prawa”. O nieznacznym, znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytym sprzęcie można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością

należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Z materiału dowodowego zebranego przez inspektorów Wielkopolskiego WIIH wynika jednoznacznie, że skarżący przedsiębiorca nie zamieścił żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Konsumentom tym samym zostali pozbawieni zupełnie dostępu do istotnych dla nich informacji. Dystrybutor całkowicie nie zrealizował nałożonego na niego obowiązku wynikającego z art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Po analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, Prezes UOKiK uznał, że w niniejszym przypadku brak jest także podstaw do odstąpienia od ukarania kary w trybie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie. Obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszyły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wielkopolskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez Wielkopolski WIIH kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do naruszenia przepisów, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Powyższy stan rzeczy potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w Protokole kontroli. Do ww. Protokołu, strona nie wniosła uwag/zastrzeżeń w przewidzianym ustawowo 7-dniowym terminie (o czym została prawidłowo poinformowana w *Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego*). Dokument ten stanowi niezbitą dowód w sprawie, świadczący o naruszeniu prawa jakiego dopuścił się skarżący. Przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił również, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie. Podkreślenia wymaga fakt, że to na dystrybutorze spoczywa obowiązek należytego dopilnowania, aby wymagane prawem informacje dla klientów w zakresie nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu oraz punktach zbierania tegoż sprzętu, znajdowały się za każdym razem w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, iż kontrolowany przedsiębiorca nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, a argumenty przedstawione przez niego nie dowodzą, że nie miał wpływu na powstałe naruszenie. W związku z tym, w ocenie Prezesa UOKiK, Wielkopolski WIIH zasadnie nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną za niewykonanie konkretnych obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Organ drugiej instancji zaznacza również, że Wielkopolski WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone

nieprawidłowości. Kara pieniężna ustalona przez Wielkopolskiego WIIH na poziomie 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie stosunkowo niskim, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z **dwóch** przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, czyli art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. W ocenie organu drugiej instancji wymierzona stronie kara jest proporcjonalna i adekwatna do zakresu oraz rodzaju stwierdzonych nieprawidłowości, zważywszy że organ w przedmiotowej sprawie mógł wymierzyć skarżącemu podmiotowi karę nawet do wysokości 500 000 zł.

Po ponownym przeanalizowaniu przedmiotowej sprawy, organ drugiej instancji wskazuje również, że nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności oraz waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenia kary pieniężnej. Strona, jak wspomniano wcześniej, nie dopełniła istotnych obowiązków informacyjnych wskazanych w art. 37 ust. 4, a dodatkowo również określonych w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co nie pozwala uznać, że waga naruszenia była znikoma (dwa rodzaje naruszenia prawa) - stwierdzono brak informacji istotnych z punktu widzenia interesów konsumenta. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ w toku kontroli podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże ww. przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strony nie zostały prawomocnie skazane za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Mając powyższe na względzie, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania, względnie przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Odnosząc się poruszonej w odwołaniu kwestii ewentualnego rozłożenia administracyjnej kary pieniężnej na 10 równych rat, organ drugiej instancji wyjaśnia, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 ze zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jednakże niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna. W ocenie organu drugiej instancji wnioski o rozłożenie kary na raty na obecnym etapie postępowania jest przedwczesny, a ponadto nie dotyczy on okoliczności mających wpływ na prawidłowość zaskarżonej decyzji.

Prezes UOKiK stwierdził, że Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy o użytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189 f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o użytych sprzęcie.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzja była prawidłowa. Tym samym, decyzja Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 17 kwietnia 2023 r. (nr akt kontroli: D/KA.NR.8361.19.2023) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 poz. 2651 ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

*Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

Otrzymują:

1. [xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx]
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a